

vattnet. Båda kommo ned tillsammans och försvunno helt och hållet för åskådarnes blickar. Fastän gossarne väntade nära en timme, syntes hvarken björnen eller alligatoren komma upp till vattenytan. Björnen hade utan tvifvel genast drunknat, och alligatoren hade troligen dolt hans kropp i gyttjan eller släpat den utmed sjöbottnen till någon annan del af bayen, för att der i bekvämlighet göra sig ett mål.

VIII. Om alligatorer.

Gossarne återvände nu till tältet, intagna af rätt egendomliga känslor, i anledning af den scen de nyss bevittnat. De lade sig ned på gräset och började ett samtal, för hvilket björnar och alligatorer utgjorde ämnet. De senare, med deras besynnerliga och afskyvärda vanor, blefvo likväl till största delen föremål för reflexionerna. Många gamla historier om alligatorerna voro bekanta för dem alla, till och med för den lille François, och Basil, som var gammal jägare i moras och bayer, kände till många af dessa djurs vanor; men Basil var icke någon stark observator och hade endast uppmärksammat sådana egenheter, som tid efter annan tvingat sig på honom i jagtens äfventyr. Deremot hade Lucien mera noga tagit vara derpå och hade också studerat alligatorerna i böcker. Han var derföre väl bekant med allt hvad naturforskarna kända om dessa djur, och på uppmaning af sina bröder samtyckte han att fördrifva skymningens timmar genom att meddela dem hvad han sjelf visste om dessa reptiler.

»Alligatorerna,» började han, »tillhöra ordningen *Sauri* eller ödlorna. Denna ordning är indelad i åtskilliga familjer, af hvilka den ena kallas *Crocodylus*